

Læringsteoretisk forståelsesramme

Læring er grundlæggende ændring, ændringer i den helhed der udgøres af kognition (viden, begreber, tanker, forestillinger, opfattelse af sig selv og verden), handling og sociale processer, som individet indgår i. Læreprocesser er således grundlæggende ændringer i både individuelle (personlige) og sociale processer.

Vores opfattelse af læreprocessen er, at individet på et givent tidspunkt har udviklet et fast mønster af viden om sig selv og verden, et mønster af handlinger og mønstre af samspil med omverdenen. Dette etablerede mønster – af nogle kaldet for individets ”biografi” – bekræftes og konsolideres almindeligvis i individets hverdag. Læreprocessen starter derfor med en afkræftelse eller mangel på bekræftelse: der skal ske noget, individet skal gå ind i situationer og udfordringer, hvor det gamle mønster og de mange ”taget-for-givet” ikke uden videre bekræftes. Denne situation kan føles som ubehagelig, evt. forbundet med en vis angst.

Læring indebærer at bevæge sig fra det sikre og vante og ud i det usikre, og mild eller stærkere angst er således ofte en følgesvend til læring. For at angsten ikke blot skal skabe forsvar og modstand mod at være åben for nyt, er en psykologisk tryghed i læringsmiljøet afgørende. ([Høyrup, dec. 2012](#)). Som modsvar mod den indre usikkerhed skabes en psykologisk tryghed, der kan virke som basis for, at individet forholder sig åbent, eksperimenterer, prøver sig frem, vover sig ud i nye erfaringer. Denne åbenhed støttes også af individets muligheder for at reflektere. Etablering af refleksionsrum er centralt for læring.

I mødet med det nye, der anfægter den grundlæggende forståelse og etablerede viden, kan man tale om, at det konstruktive er passende (optimal) docering af fremmedheder. Det er vigtigt for læreprocessen, at individet handler i forhold til det nye, forholder sig åben og undersøgende og får feedback på den nye og prøvende adfærd. Dette handlingselement er især fremtrædende, når læring skal

have karakter af kompetenceudvikling. Det er vigtigt at individet har "øvelsesarenaer", hvor nye handlinger og væremåder kan afprøves. ([Høyrup, dec. 2012](#)).

Den nye viden og selvopfattelse og de nye handlinger er i virkeligheden først rigtig lært, dvs. fastholdt som et nyt mønster, når individet gennem sine handlinger påvirker og ændrer sine sociale omgivelser på en sådan måde, at disse støtter op om den nye forandring hos individet. Individets læring skal føre til nye mønstre i praksis – f.eks. på arbejdspladsen, i hjemmet eller i idrætsmiljøet – for virkelig at være lært. Vi taler her om "dyb" læring, transformational læring eller innovativ læring. Individet har ikke blot lært på den måde, at det er blevet dygtigere til at handle i en given situation (f.eks. handle hurtigere, med færre fejl, mere præcist osv.). Det kalder vi tilpasningsorienteret læring. Individet kan lære ved at udfordre de givne rammer og vilkår, det lever under. ([Høyrup, dec. 2012](#)). På denne måde bliver læring en ændring i en ubrydelig enhed af kognition, handling og sociale processer.

- [Transformativ Læring](#)
- [Resilience](#)
- [Anerkendelse](#)
- [Livslang læring og anerkendelse af realkompetence](#)
- [Undervisningsdifferentiering](#)
- [Nærmeste udviklingszone](#)

- [< Selv-psykologi](#)
- [Op](#)
- [Transformativ Læring >](#)

<https://daghojskoler.dk/l%C3%A6ringsteoretisk-forst%C3%A5elsesramme>

www.daghojskoler.dk